

1940–2001

PROF. EUGENIJUS PALSKIO 65-OSIOMS GIMIMO METINĖMS PAMINĖTI

Profesorius Eugenijus Palskys gimė 1940 m. balandžio 6 d. Panevėžio rajone, Naujamiestyje. Baigęs Luokės vidurinę mokyklą, 1958 m. įstojo į Vilniaus universiteto Teisės fakultetą. Perspektyvus absolventas 1963 m. buvo paskirtas Baudžiamosios teisės ir proceso katedros dėstytoju. 1968 m. įstojo į Maskvos universiteto aspirantūrą ir ją baigęs apgynė teisės mokslų kandidato disertaciją tema „Daiktinių įrodymų fiksavimas: metodologinės, procesinės ir kriminalistinės problemos“. 1971 m. grįžo į Vilniaus universitetą ir tęsė mokslinę ir pedagoginę veiklą, dirbdamas vyr. dėstytoju. 1975 m. jam suteiktas docento vardas. Nuo 1977 m. iki 1983 m. E. Palskys dirbo Vilniaus universiteto Kriminalistikos ir baudžiamojo proceso katedros vedėju. Nuo 1983 m. iki pat mirties profesoriaus mokslinė ir pedagoginė veikla buvo susijusi su dabartiniu Mykolo Romerio universitetu: čia jis ėjo mokslo prorektorius (1990–1992), katedros vedėjo (1992–2001), Universiteto senato pirmininko (nuo 2000 m. lapkričio 29 d. iki gyvenimo pabaigos) pareigas. E. Palskys yra parengęs per 90 mokslo, mokomųjų, metodinių ir kitokių darbų, išleidęs monog-

rafijas „Kriminalistinių dokumentų tyrimas“, „Kriminalistikos istorijos apybraižos (1918–1940)“, knygas „Teismo fotografija“, „Nusikaltimai ir kriminalistika“. Vienas iš pirmųjų parašė kelis originalius vadovėlius aukštosioms mokykloms lietuvių kalba, daug prisidėjo prie Lietuvos Respublikos naujų įstatymų ir kitų norminių aktų kūrimo. 1994 m. gegužės 31 d. E. Palskiui suteiktas profesoriaus vardas. Reikšmingų tyrimų atlikta įgyvendinant Lietuvos teisinės sistemos reformą, rengiant mokslo programas „Nusikalstamumas ir kriminalinė justicija“ ir „Nusikalstamumo Lietuvoje dinamika, prognozė, kontrolės kryptys ir šiuolaikinė kriminalistikos koncepcija“.

Profesorius Eugenijus Palskys mirė 2001 m. birželio 20 d., nespėjęs užbaigti pradėtų mokslinių tyrimų ir kitų darbų, mokslinės brandos ir gyvenimo pusiaukelėje.

Tai buvo neeilinė asmenybė ir autoritetas moksle, pedagoginėje veikloje, apskritai kultūroje – išpūdingos erudicijos, analitiškai mąstantis, puoselėjantis lietuvių kalbą, dvasingas, skleidžiantis gerį ir šviesą. Profesorius buvo ramus, kuklus ir santūrus žmogus, be galo mylėjo savo darbą, studentus, kolegas, labai vertino meną – pats mokėjo groti keletu muzikos instrumentų, skatino ir studentus, ir kolegas dalyvauti Universiteto meno savi-veikloje, labai mėgo gamtą.

